

דו"ח שני בסדרה

למדור פרייבנות

מאת כתב מיוחד

יה יוצא גבר נמוך ומכוער, המטפל עדיין במלבושיו, ובלי להסתכל ימינה או שמאלה הוא יוצא את חדר המדרגות.

אתנן זונה ומחיר כלב

תאור זה יאכזב אנשים שיודעותיהם על שטח הפריצות שאובות מספרות צרפת וצירי טולין-לוטרק, או אטילו מחלף עם הרוח ומכאן ועד עולם. אין בארץ היכלי-פאר, בה סוגדות להקות של יפהפיות לאלילת האהבה, בעזרת בקבוקי שמפן. תעשיית-האהבה הישראלית היא פרוזאית, בנויה לסיפוק צרכיו של הלכות ללא תוספת רומנטית.

אין פירוש הדבר שזהו מקצוע חדש וחסר-מסורת בארץ. להיפך, הפריצות היא תוספת ארצישראלית מאז שחר ההיסטוריה.

בתקופת התנ"ך היתה הנות מקובלת, ולפי כל הסימנים לא ראו בה דבר רע במיוחד. ספרייה-קדוש מספרים על הזונות בסגנון עניני, ללא כל תרעומת מוסרית. זונה מיריחו עזרה לשני מרגליו של יהושע להניצל מידי רודפיהם, וזכתה תמורת זה להניצל מן הטבח שנערך עם נסול העיר. גם שמשון הגיבור ביקר אצל זונה.

לא פעם ניסו מפרשי התנ"ך להסיר את הכתם, לכפות על כותבי התנ"ך השקפה מוסרית של תקופה מאוחרת הרבה יותר. כך ביקשו להסביר כי הוונה התנ"כית לא היתה אלא בעלת פונדק, אשה שהזינה את לקוחותיה. אך אין זה הסבר משכנע כל עיקר, בהתחשב עם המסופר בספר בראשית: "ויראה יהודה ויחשבה (את תמר, אשת בנו ער) לזונה, כי כיסתה פניה... ויאמר הבה נא אבוא אליך" תיאור זה אינו משאיר ספק: אנשים ניכדים הודקו בתקופה ההיא לפרוצות כדבר מובן מאליה, ומחברי התנ"ך לא ראו בכך כל עול. קבע התלמוד: "מי שמתגבר עליו יצרו הרע, ילבש שחורים, יסע למקום שאין מכירים אותו, יעשה מה שיעשה וישוב."

בכל זאת היה התנ"ך הראשון שהכריז מלחמה על הזנות. אמנם קיבל את עצם קיומה כדבר מובן וטבעי, נמנע מלחוקק כל חוק נגדה. אולם הוא קבע כי הכהנים לא ישאו זונות לנשים, כי קדש וקדשה לא יבואו בקהל ה', וכן כי "אתנן זונה ומחיר כלב (היינו התשלום לזונה ממין זכר שעסק במשכב זכור)" לא יבואו לבית המקדש.

חוקרי תנ"ך רבים גם לא חשבו שמצוות אלה באו מתוך תחושת-מוסר. הסברתם: בין כותבי כנען היתה הוונת-הדתית (קדש) שה" חלק בלתי-נפרד מסולחן הדת. הם החליפו את זכות הבעל, החי על רחמי אשתו, בזכות האל, הטילו על הקדשה לפרנס את בית-המקדש. לפי דתם היה זה מגע המיני עם הקדשה מעין צור רה של התיחדות עם האלוהות. ואילו מחוקק התורה פקד על החרמת הקדשה כמו שקבע מצד חת אחרות, כדי להקים סייג בין ישראל והגויים לשחת לדת יש-ראל פנים שונות לחלוטין מפני דתות כנען. ולפי תיאוריה זו לא היה היחס המוסרי של ה' יהדות והנצרות כלפי הוונה א' לא תיצאה מקרית של כהנה זו, ויתכן והיחס היום היה שינה לולא פולחן עמי כנען.

מוסר הנצרות וענבת

דבר דומה קרה בין עמי יוון ואיטליה. היחנים לא נתנו למש" פחה מעמד מכובד ביותר. הגב" רים היחניים ביקשו את סיפוקם המיני, וגם את בילויים החברתי, אצל מעמד מיוחד של זונות, ש" נקראו היטארות. אלה לא היו פרוצות-סתם, אלא נשים בעלות

גרס-מדרגות ארוך ותלול מוביל מפתח הבית הישן ברחוב — תל-אביב, למסדרון מוארך בקומה השניה. במסדרון, שמרצפותיו שכורות מרוב שימוש אך המצטיין בנקיון קפדני. נמצאים כעשרים גברים. חלקם יושבים על שני ספסלים ארוכים וכסאות פשוטים, חלקם נשען על הקירות.

שורר במסדרון משהו מאחירת חדר-ההמתנה של רופא-שיניים. הגברים יושבים מכוונים בעצמם, אינם משוחחים איש עם רעהו. אחדים מהם מוצצים בעצנות בול של סיגריה. מדי פעם, כשעולה גבר במדרגות ומצטרף אל הממתנים, מעיפים בו קודמיו מבט חטוף, אחר חוזרים להרהורים.

מי הגברים? לו ישבו כולם בא טובוס של אגו, לא היו מעוררים תשומת-לב כל שהיא. דומה שזהו חתך אופייני, פחות או יותר, של אוכלוסיית העיר. שלושה-ארבעה מהם לבושים מעילים עליונים וחליפות, דומים לפקדי מוסדות. אחד מהם אף מחזיק תיק-עור צהבהב תחת בית-השחי. רובם דומים לפועלים רגילים. לא חסרים גם מדי-החאקי של חיילי צה"ל.

מיוצגים כל הגילים. הצעיר ביותר נער כבן שבע-עשרה, חלוק-פנים, המעורר את החשד כי גבריותו מוטלת בספק. המבוגר ביותר גבר כבן 40, שקט ומסודר. הרוב אשכנזי. בקצה השני של המסדרון שתי דלתות. מדי שלושה-ארבע דקות נפתחת דלת אחת, וגברת כבת 30, בעלת הופעה נאה למדי, לבושת חלוק צבעוני, יוצאת מחדר א' ועוברת לחדר ב'. כדקה אחריה יוצא מחדר א' גבר. הראשון בתור הממתנים נכנס לאותו חדר, מתכונן מן הסתם לביצוע המטרה אשר לשמה בא, שעה שהגברת עסוקה בחדר ב'. בבוא המועד חוזרת הגברת לחדר א', דרך המסדרון, רוחצת את עצמה בתא סמוך, ומספלת בלקוח שעה שבחזר ב' נערכים חילופי המשמרות.

כך עוברת האשה הלך וחזור, מחדר א' לחדר ב' וחזרה, כשהיא מספלת בלקוח אחד בכל שלושה-ארבע דקות. החדרים עצמם מרוהטים בצורה פשוטה: מיטה, ארון, שולחן, כסא. הכל נקי למדי.

דלת שלישית מובילה מן המסדרון לגג הפתוח. שם ישנה המולה. כי במקום זה מתרכזים הלקוחות-שאינם-משלמים — חבורת צעירים רועשים מבני עדות-המזרח, שחותם בלתי-מטעה של עבריינות-מועדת טבוע עליהם.

"האם לא היית כאן לפני יומיים?" שואל מדיכונן. "כן", ענה הנשאל, בחור כי בן 18, בצחוק אדילי.

"אז מה אתה רוצה כבר שוב?" "מה יש? צריכים ל...". מגחך הוא בגאווה, כאילו ביקש להוכיח את גבריותו השופעת. "טוב, טוב, חכה", עונה ה' איש. אין הוא יכול להרשות ל' עצמי לרוב עם הלקוחות-שאינם-משלמים: הם עלולים לעזור שערוריה, לשבור את הרהיטים, להכות את הלקוחות-המשלמים, או גרוע מזה.

במסדרון אין שמים לב להמור" לה. זו תופעה רגילה, השייכת למקום כמו הגברת והמיטה. מדי ריכנו מנסה לסבך למעננו ב' שיחה את אחד הלקוחות, בחור לבוש מעיל עליון, כבן 28, בעל הופעה אינטליגנטית. "מדוע לא תתחתן? הרי אתה כבר מבקר כאן שנים!"

הלקוח מסמיק מעט. "לא נכ" ון, רק שלושה חדשים", הוא מתנצל. אחר הוא חוזר לשתי-קתו. הדלת של חדר א' נפתחת, הגברת עוברת לחדר ב'. אחי

